

F. A. BYKOV

HISTORIAL LISINA PÄIVINÄ

Helmikuun porvarillis-demokraattisen vallankumouksen jälkeen palvelin panssariosastossa, joka oli majoitettu Pietariin. Se oli kiireistä aikaa ja jokaiselle bolševikille riitti tarpeeksi työtä. Minä levitin silloin „Pravda” lehteä. Jouduin usein käymään puolueen Keskuskomiteassa, joka silloin, 1917, sijaitsi Pietarinpuolella, entisessä Kšesinskajan palatsissa.

Huhtikuun 3 (16) päivänä sain puoluetehävän: tiedottaa kiireellisesti useille tovereille, että Lenin saapuu Pietariin. Nykyään meillä julkaistaan tiedotukset kaikista suurista tapahtumista kaikissa lehdissä ja ilmoitetaan radiossa. Siihen aikaan meillä ei ollut käytettävissämme niin voimakkaita ja joustavia välineitä. Siksi jokaisen meistä bolševikeista oli ehdottomasti käytävä kolmella toverilla taikka kolmessa tuotantolaitoksessa ja kerrottava Leninin tulosta.

Kaikki me odotimme kiihkeästi Vladimir Iljitšin tuloa ja täytimme tehävän ylittäen. Jokainen meistä kävi kolmen toverin asemesta kymmenien tovereiden luona.

Huhtikuun 3 (16) päivänä oli Suomen aseman edustalle illalla kokoontunut tuhansia Pietarin työmiehiä, työläisnaisia, sotilaita ja matruuseja. Tuhannet katseet oli suunnattu sinne päin, mistä odotettiin junaa. Ja vihdoin kuului kauan odotettu veturin vihellys, ja kohta sen jälkeen juna pysähtyi asemalaiturin viereen. Erään vaunun ovelle ilmestyi keskikokoinen mies musta päällystakki yllään. Se oli Lenin.

Vladimir Iljitš tervehti iloisesti kokoontuneita. Vastaukseksi kaikui voimakas „hurraa”. Sen jälkeen Lenin kulki kunniakompanian ohji ja otti vastaan raportin. Vladimir Iljitš oli kiihdyksissä ja hämillään sellaisen yllättävän vastaanoton johdosta.

Ja kun Iljitš kulki aseman läpi ja meni asematorille, kaikui mahtavia „hurraa” huutoja ja tervehdyksiä. Työläiset ottivat Vladimir Iljitšin käsilleen ja nostivat aseman edustalla seisovan

panssariauton kannelle (nyt se panssariauto on asetettu Lenin-museon Leningradin filiaalın sisäänkäytävän edustalle). Tämän panssariauton kannelta Vladimir Iljitš onnitteli Pietarin vallankumouksellista proletariaattia ja julisti historiallisen tunnuskumouksensa: „Eläköön sosialistinen vallankumous!”

Silloin näin ja kuulin ensi kerran Leniniä. Sen jälkeen näin häntä monia kertoja. Muistan erittäin hyvin tapaamisen hänen kanssaan Smolnassa, Lokakuun aseellisen kapinan päämajassa. Sinne saapui tulvana aseistettuja miehiä tehtailta, sotalaivoilta ja sotaväen joukko-osastoista.

Lokakuun 24 (marraskuun 6) päivänä 1917 olin osaston kansliassa (olin silloin komissaarina vallankumouksellisessa Sotilaskomiteassa, joka vartioi Smolnaa ja piti yhteyttä Smolnan ja tehtaiden välillä). Äkkiä kansliaan tuli juoksujalkaa eräs tovereistani ja virkkamatta sanaakaan ojensi minulle sanomalehden osoittaen pientä kirjoitusta, jonka ympäri oli vedetty viiva punaisella kynällä.

Porvarillisessa lehdessä oli kirjoitettu, että Väliaikaisella hallituksella on tiedossa Leninin olinpaikka ja että on ryhdytty toimenpiteisiin hänen vangitsemisekseen. Lehti putosi kädestäni, väristys kävi läpi ruumiini. Entä jos vangitsevat? Mitä tehdä? Onhan jo alkamassa proletaarinen vallankumous!

Mutta pelkoni osoittautui turhaksi.

— Elossa, elossa ja täysin terve! — kuulin sanottavan iloisella äänellä.

Ne sanat lausunut ei maininnut kuka on „elossa” ja „täysin terve”, mutta ymmärsin ilman sitäkin kaiken. Kaikki puhuivat vain Leninistä. Toiset väittivät, että hän on täällä, toiset väittivät vastaan, mutta kukaan ei tietenkään tiennyt, missä nimenomaan oli Lenin, jota jahtasivat Väliaikaisen hallituksen kytät.

Myös päävahdissa oli äänekästä. Menin lähemmäksi punakaartilaisia ja kuuntelin heidän keskusteluaan. He puhuivat Leninistä. Oli jo myöhäinen ilta. Kun katsahdin ympärilleni, niin huomasin ikkunalaudalla istuvan jonkun miehen ja kuuntelevan punakaartilaiden väittelyä. Sillä hetkellä minut kutsuttiin toveri Sverdlovin luo. Kun palasin käytävää pitkin, niin näin eräässä huoneessa paljon väkeä ja kuulin Leninin äänen. Kurkistin sinne. Millainen olikaan hämmästykseni, kun tunsin Leninissä sen saman miehen, joka vielä muutama minuutti sitten oli istunut päävahdissa ikkunalaudalla ja kuunnellut punakaartilaiden keskustelua!

En ollut tuntenut Leniniä siksi, että hänellä oli tekotukka ja vieras päällystakki: niin hän tuli myöhään illalla lokakuun 24 päivänä Smolnaan viimeisestä illegaalisesta asunnostaan. Ilostuin kovin ja mieleni teki huutaa: „Leninimme on täällä!”

Lenin heti tunsu minut, viittasi luokseen ja kysyi:

— No, miten meillä ovat asiat autojen suhteen, toveri autokuljetuspäällikkö?

Vladimir Iljitš tiedusteli yhteys- ja kulkuvälineiden kuntoa, joilla oli mitä tärkein merkitys Lokakuun vallankumouksen päivinä.

Kerroin hänelle osastoni asiain tilasta. Seuraavana päivänä näin Leninin Neuvostojen II Yleisvenäläisessä edustajakokouksessa. Hän puhui rauhasta, maasta, Neuvostohallituksen muodostamisesta, proletaarisen vallankumouksen voitosta Venäjällä, joka avaa uuden aikakauden koko ihmiskunnan historian kehityksessä.

